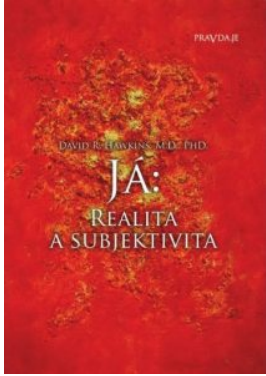

Kapitola 18: „Bez mysli“

Předcházející část: Kapitola 17: Vnitřní cesta

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p>		<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2020</p>
<p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>		

Úvod

Ve shodě s fyzickým tělem existuje éterické tělo, které je pouze energetickou složeninou. Tvoří ho duch a je místem subjektivní zkušenosti. Přenáší informace do mozku a aktivuje neuronové obvody. Při zkušenostech mimo tělo se éterické tělo odděluje od fyzického těla. V tomto stavu je člověk stále schopný se pohybovat, slyšet, vidět a myslet, zatímco fyzické tělo může být v té době zcela spící a nefunkční.

U člověka éterické tělo zahrnuje také emocionální (astrální) „tělo“, vyšší mentální tělo (moudrost, abstraktní myšlení) a nižší mentální tělo (konkrétní myšlenky), (vlastně ne „těla“ jako taková, ale energetická pole). Za mentálními těly se nacházejí duchovní těla (kauzální – tedy příčinné, budhické, kristovské, átmické apod.), která jsou mimo čas a dostala různá jména. Výskyt vyšších duchovních těl probíhal paralelně s evolucí vědomí, jak se projevuje během velkých period pozemského času.

Časní hominidé představují vývoj nižšího mentálního těla a konkrétní učení doprovázené produkcí myšlenkových forem a řečí. U Homo sapiens se vyvinulo vyšší mentální tělo a reprezentovalo schopnost abstraktního myšlení, jemnosti významů a korelaci s třídami a kategoriemi. Různé stupně, do jakých jsou tato mentální těla rozvíjena, se široce liší v celkové populaci, od mentálně retardovaných až po génie.

Stupeň vývoje systémů duchovních energií také vykazuje široké rozdíly v populaci a odráží genetické / karmické predispozice. U mnoha jednotlivců jsou jejich duchovní schopnosti rudimentární, spící nebo funkčně vznikající. Aktivují se duchovním zájmem a sdružováním s jinými duchovně oddanými nebo motivovanými lidmi. Proto

velcí učitelé po celou historii radili duchovním aspirantům „usilovat o svatou společnost“ a vyhnout se těm, kteří jsou neintegrování.

Duchovní informace jsou uloženy v mentálním těle a jsou vzdělávací a užitečné, ale nejsou prožívané, dokud nebudou vyšší duchovní energetická pole aktivována vyššími frekvencemi vycházející z přítomnosti pokročilého duchovního učitele. Přenos pole s vyšší frekvencí energie je tichý a neverbální (klasicky označovaný jako „milost“). Událost je nastavena karmicky, a dodáním energie vyšším duchovním tělům je osvětluje tak, že porozumění vychází z vnitřního subjektivního zkušenostního vědění.

Historický tichý přenos Buddhy byl proto přenos „ne myslí“ (na což je paradoxně odkazováno v buddhistické literatuře jako „Mysl“ s velkým „M“). Tento fenomén strhávání byl popsán v knize *Power versus Force*. Klinicky je tento jev dobře známý ve dvanácti krokových skupinách, jako jsou anonymní alkoholici, v nichž se aspirantovi doporučuje „jen pokračovat v setkáních a bude vytažen osmózou“. Kontakt s auroou skupiny (v úrovni 540) má za výsledek zázrak zotavení. Překonání velmi silné závislosti vyžaduje velmi silné energetické pole. Dokud abstinující člověk zůstává v ochraně pole, střízlivost pokračuje, ale relaps se objeví, když ho opustí, pokud jeho vlastní kalibrovaná úroveň vědomí nepokročila na potřebnou úroveň 540.

Dveřmi, které otevírají cestu ke vzestupu vědomí a duchovnímu probuzení, je pokora. Poznamenáváme, že úroveň vědomí těsně pod integritou je pýcha (klasický význam ega). Ta je jako překážka odstraněna vzdáním se.

Hledání Já

Události, včetně myšlenek, se manifestují jako následek záměru a převažujících podmínek. Mentální činnost není výjimkou ze skutečnosti, že neexistuje žádný takový proces jako kauzalita způsobující tok myšlenek. Dualistické vnímání zahrnuje naprogramovanou časovou stopu, která je navrstvena na obyčejné prožívání, včetně samotného myšlenkového procesu. Mysl pak předpokládá, že se myšlenkový tok vyvíjí takto: > Pes> honí> kočku> nahoru> na strom>

Čas

>>>

Ve skutečnosti by se to, co se skutečně děje, nejlépe ilustrovalo takto:

Pes zahání kočku na strom.

^ ^ ^ ^ ^ ^ ^ ^

Bezčasové

Každá myšlenka vychází z „prostoru“ neverbálního ticha, které je rozpoznatelné ve štěrbině „nanosekundy“ bezprostředně před vznikem myšlenkové formy. Toto

pozorování lze zjistit zaostřením zájmu na oblast energie, z níž vznikají myšlenky, namísto na obsah samotných myšlenek. Tímto cvičením v rozjímání nebo v meditaci se člověk zaměřuje na neměnný kontext namísto obsahu. Toto je pole vědomí nazývané svědkem / pozorovatelem, bez kterého by člověk nemohl být schopen znát nebo registrovat to, co se myslí. Toto pole je autonomní nevolní kvalita vědomí.

Buddha si myslel, že věčná neverbální prázdnota („emptiness“) budhovské myslí (tedy „ne-mysli“) je rozpoznatelná „mezi myšlenkami“. Pokus rozpoznat mezeru mezi myšlenkami (odhaduje se, že je 1/10 000 sekundy) není tak úspěšný jako rozpoznání reality, která je a priori vůči tiché matici, ze které myšlenky vznikají. Je pravděpodobné, že se Buddha odvolává na stejný jev, ale je to jinak řečeno. (Svalové testování potvrzuje, že je to pravda.)

Je jednoduché pozorovat, že i když existuje „mluvící mysl“, současně existuje také tiché uvědomění, které je více globální a rozostřené a pracuje automaticky. Rozjímání nebo meditace, které se zaměřují spíše na kontext než na obsah, usnadňují posun identity od přechodné a volní (čímž se stává osobní) k neměnné kvalitě povědomí samotného. To vede k objevu, že je to pole a nikoli specifika obsahu. Tento skok v uvědomění může být velmi náhlý, což je úroveň satori.

Oblast vědomého povědomí není časově sledovaná a je tichá, autonomní, bez námahy, mírumilovná, vše zahrnuje a není programovaná. Je svobodná, nesvázaná, spontánní, klidná a nepodléhá narození nebo smrti. Objevování tohoto pole je jednoduché, snadné a uvolněné. Uvědomění je důsledkem „povolení“ spíše než „snažení se“. Je spíše odevzdáním se, než získáním. Když jsou touhy a posedlost ega kontrolou odevzdány a opuštěny, pole se prezentuje samo a lze je rozpoznat.

Tradičně je rezignace na programy ega popisována jako náročná a obtížná, vyžadující mnoho životů. Naopak, hluboká pokora a ochota odevzdat všechno Bohu s velkou hloubkou umožňuje přechod ve zlomku vteřiny. Tak cesta k osvícení může být pomalý proces nebo náhlý.

Když uvědomění lokalizuje svou identitu jako samotné vědomí, dominance dualistického vnímání zmizí a konečný vchod ke Zjevení je blízko po ruce.

Otázka: *Co je mimo mysl?*

Odpověď: Subjektivní vědomí bez obsahu, jako jsou myšlenky, pocity nebo obrazy – je tiché, stálé, nehybné, všude Přítomné.

Otázka: *Skutečnost se sama odhaluje, když je ego odstraněno. Jak toho lze dosáhnout?*

Odpověď: Existuje několik jednoduchých věcí. Nejprve přijměte skutečnost, že skutečné Já není mysl nebo něco takového, v co se věří nebo co cítí. Oprostěte se od toho tím, že ji uvidíte jako působivý mechanismus, ale není to skutečné Já. Mysl je „to“, ale ne „vy“. Reálné „vy“ předchází myslí. Skutečné Já je kontext.

Stejně jako osobní počítač ukládá paměť mnoho informací a proto je narcisisticky nadhodnocována. Vlastně jen ukládá množství vnímaných programů, ale žádný z nich

není realita. Je to skladiště iluzí. Devalvujte to a stáhněte z toho energii a zájem.

Otázka: *Neměl by člověk opustit osobní identitu?*

Odpověď: Ano, to by zanechalo v člověku otázku „Kdo nebo co opravdu jsem?“ Starý výrok „poznej sám sebe“ je zavádějící, protože pro většinu lidí to „je“ znamená jednoduše poznat obsah ega ve větších podrobnostech.

Otázka: *Proč je tak obtížné překonat ego?*

Odpověď: Člověk se stává na ego závislým a je zaujatý jeho obsahem. Ego přitahuje veškerou pozornost člověka, takže se stává posedlý myslí a pocity. Pokud člověk věří, že mysl a její obsah jsou skutečné „já“, pak je toto zaměření zcela pochopitelné. V podstatě je tahle chyba způsobena naivitou. Mysl je zábavní park, plný vzrušení, úniků a kuriozit. Je to také absurdní divadlo pro dramata pocitů a sociální identifikace. Jedná se o „představení“, ve kterém jsou osobní charakterizace, dramatizace a display.

Otázka: *„Zbavit se ega“ znamená pro většinu lidí zbavit se negativity nebo pýchy.*

Odpověď: To je obvyklý případ. Na začátku duchovní práce je člověk často rozčilený z objevu negativních vlastností a reakcí. S odstupem lze vidět, že jsou to jen pouhé přetrvávající zvířecí reakce v lidském provedení. Boj o území, který lze pozorovat na Opičím ostrově je totožný s válkami o území různých národů, s tím rozdílem, že opice jsou chytřejší a ustupují, když je zřejmé, že pokud vytrvají, budou poraženy. Všimněte si, že stádo slonů kalibruje na 190, pandy na 185, žirafy na 180, opičí tlupy na 125 a aktuální Blízký východ na 75 (méně inteligentní než opice).

Otázka: *Existuje jednoduchý způsob, jak překonat ego?*

Odpověď: Ano. Při skutečné vnitřní poctivosti bude zřejmé, že základem reakcí ega je potěšení, které je z nich odvozeno. Je to vnitřní uspokojení, které vyplývá ze sebelítosti, vzteku, nenávisti, pýchy, viny, strachu, atd. Tato vnitřní radost, jakkoli morbidně to může znít, dodává energii a propaguje všechny tyto emoce. K odvrácení jejich vlivu je pouze nutné mít ochotu odevzdat tato pochybná vnitřní tajná potěšení Bohu a hledat radost, potěšení a štěstí pouze u Boha. I když mysl bude nejprve popírat, že má tajné potěšení z utrpení, při pečlivém vnitřním zkoumání se odhalí důvod, proč se jeho obsahu drží, je pro „šťávu“, kterou dostane z takových postojů. I s malou upřímností je poměrně snadné tuto skutečnost objevit.

Každý dostává tajné potěšení z nelibosti, z mučednictví nebo z pocitu oběti a z pocitu nepochopení, neuznání atd. Společnost a zákon dokonce posiluje tyto výhody legislativou a peněžními odměnami, takže člověk může dostat kompenzaci za „utrpenou bolest“, za „ponížení“ v práci, za trvalý „stres“, za „nepříjemný pocit“, atd.

Když už potěšení není cenné, tyto pocity zmizí. Přetrvávají pouze tak dlouho,

dokud slouží svému účelu. Když se toto „vyživování ega“ zastaví, je nahrazeno vnitřním mírem.

Dá se také poznat, že je s tím spojená tajná marnivá hra ega. Jako kdyby se ego posilovalo tím, že prohlašuje, jak moc trpí a jaká že je žalostná oběť nespravedlnosti a neférovosti. Ve skutečnosti ego tajně oslavuje trápení, díky této tajné vnitřní dramatizaci s osobními a sociálními přínosy. Ego se tím živí a rozšiřuje se svým vnitřním dialogem.

Chcete-li zrušit ego, musíte být ochotni opustit tuto potěšující hru, s jejími velkolepými emocemi a s opakováním dat a příběhů, které ospravedlňují jeho postoje. Dalo by se říci, že ego si libuje ve všem špatném a že nemá větší potěšení, než když popustí uzdu „spravedlivému rozhořčení“. Prostě to „miluje“, to šťastnaté zaujímání postojů, ze kterých má tak skvělou výplatu.

Sekundárním ziskem ega z uraženého postoje je, že nyní má ospravedlnění pro jakékoli akce bez ohledu na to, jak jsou extrémní. Ego je mazané. Prosperuje z bolesti, utrpení a ze všech negativních emocí. Nicméně, cena kterou platí za všechen tento vnitřní neintegrováný tajný zisk, je celkový pocit viny, hanby a nízké sebevědomí.

Všimněte si houževnatosti, s níž lidé běžně odmítají přijmout pozitivní opatření. Tvrdošijně odolávají všem snahám jim pomoci, i když je taková pomoc bezplatná a široce dostupná. Nejběžnější obranou jsou chabé výmluvy. Když je problém vážný, jejich odpor přiměje rodinu nebo společnost, aby zasáhla „tvrdou láskou“ (pro jejich dobro, pozn.překl.).

Závislosti ega a přežití jsou založeny na tajném potěšení z negativity, která nemůže být opuštěna, dokud není poprvé uznána, identifikována a přijata bez hanby nebo viny. Člověk musí vidět jak ego, které každý zdědil, funguje, a uznat, že vůbec není osobní.

Otázka: *Proč je taková motivace tolik houževnatá?*

Odpověď: Je to proto, že je to zkreslená náhrada za skutečnou lásku a náhražka za Boha. Při bližším pohledu co to vlastně je uvidíme, že tento vnitřní systém odměn je narcistický a zahleděný do sebe; nicméně je neintegrováný, protože brání přijetí vlastní odpovědnosti. I když ego není „já“, přesto patří k člověku.

Tato hra ega, jak se promítá ve společnosti, závisí na libovolné, pohyblivé dělicí čáře, která rozděluje všechny vztahy na pachatele a oběti. Vlastně tato hra pochází z dětského hřiště, ale v současnosti byla popularizována a posílena médii, spolu s touhou po finančním zisku.

Otázka: *Příklady to jasně ukazují.*

Odpověď: Jsou záměrně rozvedeny do detailů, aby odhalily mechanismus, který je ve svém důsledku sebedestruktivní.

Přestože ego dočasně naroste, ztrácí integritu a tedy i moc. Hraje hru ze slabosti. Konfrontační hra: „podívejte, co jste mi udělali“ má obnovit sebevědomí,

ale nedokáže tak učinit, protože zneužívá motiv něčeho „dosáhnout“. Z vyšších hledisek je celá hra pouze „No a co?“

Otázka: *Proč je toto sebevražedné chování tak vytrvalé?*

Odpověď: Ego reaguje hněvem, pokud jsou jeho tajné výživné zdroje obnaženy. Dokáže dokonce reagovat se zuřivostí nebo s vražednou zběsilostí vůči jakékoli hrozbě pro své panství. Bujelo z tajné domněnky, že je Bohem, a přežilo z krátkodobé lásky. Ego proto není ochotné se vzdát svého skrytého sycení sebe sama, jakkoli zoufale to může znít. I když ego navenek protestuje proti utrpení, uvnitř ho rádo vítá.

Otázka: *Toto je oběť, kterou člověk musí udělat, aby si uvědomil Já?*

Odpověď: Opuštění systému vnitřních odměn je považováno za ztrátu. Ego nedůvěřuje Bohu a tak si myslí, že má jen sebe k obživě, přežití a potěšení.

Ego má víru ve své vlastní mechanismy a ne v Boha. Nemělo by se kvůli této chybě obviňovat, protože nemá zkušenostní základ pro srovnání. Jeho cestou ven je víra, že existuje lepší cesta. Slyší duchovní pravdu a začne ji hledat, když je mysl rozčarována vlastními omyly a selháními ve snaze dosáhnout štěstí. Nakonec si uvědomuje, že ponuré uspokojení z bolesti je špatná náhrada za radost.

Otázka: *Potom nastane to, co se nazývá zralost pro duchovní zájem?*

Odpověď: V průběhu životních událostí se to stane zlomovým bodem. I když to může trvat mnoho životů, je to právě „pád na dno“ zoufalství a porážka a vnitřní světlo, které vyvádějí člověka z jeho beznadějnosti. Jakmile je tento bod dosažen, ego má své dny spočítané.

Otázka: *Jaká oběť se vyžaduje?*

Odpověď: Hlavním krokem je pochopení, že existuje zdroj radosti a štěstí, který je za egem. Pak vznikne zvědavost a zájem jak dosáhnout duchovních cílů. Vzniká důvěra, která je pak posílená vírou a nakonec zkušeností. Následují instrukce, informace a praxe, která člověka vyučí. Na pozvání se duchovní energie zvyšuje, následuje oddanost a ochota odevzdat všechny překážky. Dokonce rozhodnutí změnit vlastní život přes Boha přináší radost a dává životu zcela nový význam. Stává se povznášející a větší kontext dává životu větší význam a větší odměnu. Člověk nakonec nebude ochotný podporovat negativitu uvnitř sebe ani vně. Není to proto, že je to špatné, ale jen marné.

Ačkoli cesta k Bohu začíná selháním a pochybami, postupuje do jistoty. Cesta je opravdu docela prostá.

Otázka: *Co znamená „odevzdat se Bohu“?*

Odpověď: To znamená vzdát se kontroly a tajného uspokojení z postojů ega. Obraťte lásku pouze k Bohu jako zdroji života a radosti. Tato volba je k dispozici v každém okamžiku. Když je konečně zvolená, odměna je skvělá. Pozváním duchovní uvědomění osvětluje cestu. Klíčem je ochota.

Otázka: *Jak může být Bůh rozpoznán, dokud člověk není na dobré cestě?*

Odpověď: První důkaz přítomnosti Boha je probuzení zvědavosti nebo zájmu o duchovní záležitosti. To je prasknutí v přehradě ego. Když člověk začíná toužit nebo praktikovat duchovní cíle nebo vyhledává duchovní informace, Přítomnost už přichází do jeho života.

Když se objeví touha odevzdat všechny překážky lásce a Bohu, pak je již Bůh přítomný ve formě ochoty. Když člověk dosáhne oddanosti, existuje již poměrně pokročilá Přítomnost, která rozpouští ego a osvětluje cestu. Duchovní pokrok a objevy jsou doprovázené radostí, což je vyzařování Já a rychle nahrazuje odevzdané postoje ego. Duchovní inspirace zvyšuje intenzitu každým krokem na cestě. Když já přestane hledět na svět nebo na ego, zjistí, že jeho zdrojem bylo Já po celou dobu.

Otázka: *Co ještě jiného má být odevzdáno kromě tajných potěšení ego?*

Odpověď: Je třeba prohlédnout iluzi mysli, že něco ví. To se nazývá pokora a má hodnotu otevření dveří pro realizaci, odhalení a intuitivní vědění. Mysl hledá význam a je tedy přesvědčena, že ho může dosáhnout pouze podle svých vlastních definic. V realitě nemá nic žádný význam, ani žádné atributy, které by měly být rozpoznány. Všechno existuje pouze tak, jak to bylo stvořené – kompletní a dokonalé. Všechno splňuje svůj účel pouze tím, čím to je. Všechno je naplněno svou vlastní podstatou a potenciálem. Jediný „požadavek“ na cokoli, co existuje, je prostě „být“. Osud všeho za daných podmínek v každém okamžiku je již zcela naplněn. Proto všechno představuje dokončení všech minulých možností až do této chvíle; všechno je způsob, jakým má být. Tak jako podstata, která plní svůj potenciál, je svědkem odpovídající úroveň vědomí. V každé nanosekundě pozorování se nic nemění. To, co se mění, je pozice svědectví a úhel pozorování. Změna je jen proces sekvenčního vnímání.

Život může být zobrazen jako řada stop snímků, jako jsou blikátka z dětství. To představuje hádanku: Je to svět, který se pohybuje, nebo se pohybuje mysl?

Otázka: *Nedokonalost je pak nemožná.*

Odpověď: Všechno je pouze ve své absolutní identitě, ale toto je nepolapitelné pozorování, protože ego má sklon k vnímání a postojům. Tak může představovat rez na cínu úspěch a dokonalost oxidačního procesu. Když vystavíme železo vlhkosti, má to za následek vznik oxidu železa a to je způsob, jakým je. Ono to „nedělá“, ono „je“, a je to pouze přechodná forma vzhledu.

Realita je trvalá. To je zřejmé pro oko „Já“, ale nikoli pro „já“ osobního ego. V kterémkoli momentu pozorování je všechno již kompletní a dokonalé. Hodnota a význam jsou vlastnosti promítané mysli a jsou založené na žádoucnosti některých vybraných atributů nebo charakteristik. Pokud si člověk přeje přírodní a přirozeně vypadající vánoční strom, pak křivý stromek je mnohem lepší než rovný.

Otázka: *Je možné překonat iluzi?*

Odpověď: Realita myslí je fikce. S tímto pochopením ztrácí svou vládu jako arbitr skutečnosti. Z pohledu ega je život kaleidoskopem neustále se měnících atraktivit a odpuzování, strachů a přechodných potěšení. Ego zakládá svou bezpečnost na nadhodnocených pozicích, ale se zralostí ji postupně hledá v trvalých kvalitách, na které se lze spoléhat. Bez duchovního nasměrování nebo informací neví, kterou cestu má hledat a může se opřít zase jen o základní techniky přežití, které mají pragmatickou hodnotu.

Otázka: Jak lze přežít bez myslí?

Odpověď: Existuje „myslící mysl“ a „vědomá mysl“. Povědomí je automatické a zahrnuje totalitu životních situací. Spočívá spíše na vědění než na myšlení nebo řešení věcí. Její funkce je spontánní a tichá a nekalkuluje. Povědomí odráží jiný soubor operací a je blahodárnější a globálnější ve svých reakcích. Vidí celý obraz a reaguje s ním v souladu. Vědomá mysl nemá sklon k banálním postojům nebo úsudkům, ani není polapená ve frenetických snahách. Bývá lehčí a měkčí a dává přednost pozorování, než aby se zapojila do světových dramát. Vědomá mysl není zapojena do světských definic zisků nebo ztrát. Její vztah ke světu lze vyjádřit jako „uvolněný“ nebo „filozofický“. Zatímco myslící mysl ega říká: „Je to hrozné, že?“, vědomí ví, že je to jen odliv a příliv života a že nakonec je to všechno stejné.

Otázka: *Zní to jako pasivní postoj.*

Odpověď: Egu se mír jeví jako neaktivní a pasivní, protože ego myslí v pojmech něco „dělat“, jako je hledání kontroly, zisku, nebo vyhýbání se. Ego se řítí dopravním provozem, překračuje rychlost a sleduje policejní vozidla. Rozčiluje se nad zdržujícími a hloupými řidiči, lepí se na vozidla před sebou a kleje při pomalé dopravě. Chvástá se a kličkuje. Je netrpělivé, nestíhá, předjíždí. Hrozí pěstí na řidiče, kteří předjíždějí jeho, a slibuje hroznou pomstu. Zatímco se to všechno děje, současně ego plánuje pracovní strategie, mluví do mobilního telefonu a poslouchá rádio.

Naproti tomu vědomá mysl jede plynule s provozem a těší ji zdvořilost a pouští nějaké duše do dopravního vedení před sebe. „Dej mu break“ (umožni mu předjetí), je v pořádku pro snadnou perspektivu povědomí.

Otázka: *Není takový klidný postoj neúčinný?*

Odpověď: Nezávisí na činnostech, ale na celkovém vidění. Ego se spoléhá na sílu; duch ovlivňuje mocí. Vědomí ví, že důležité není to, co děláte, ale kdo jste a čím jste se stali, to se počítá z dlouhodobého hlediska. Některé osoby rozvášňují situace, zatímco jiné je uklidňují.

Otázka: *Ale co úspěch ve světě?*

Odpověď: Ego považuje za úspěch zisk a ovládání. Vědomá mysl naopak hledá naplnění, dokončení, rovnocennost, radost z míru a láskyplnost. Pro ego se zisky nacházejí venku; pro ducha jsou interní jako stále přítomná radost z existence, která je nezávislá na obsahu nebo formě. Pro ducha je slunečný nebo deštivý den

stejný. Povědomí si užívá spíše kvality, než uchopení formy. Takže si může užívat „být s“, bez nutnosti vlastnit nebo ovládat. Povědomí není řízené cíli, ale místo toho hodnotí schopnost mít stejné potěšení za všech okolností.

Otázka: *Jak dostane vědomá mysl informace bez myšlení?*

Odověď: Spoléhá se více na intuici než na logiku, ale také má tendenci k vlastní korekci, protože nepotřebuje postoje, a proto se nezdráhá změnit názor. Uvolněný postoj dovoluje změny, protože už neexistuje žádná hranice specifického pohledu. „Myslím, že jsem se mýlil“ je jednoduchý výrok, který je možný učinit, když člověk nezaujímá předem stanovisko. Mnohá ega by raději zemřela, než by připustila, že nemají pravdu.

Vědomá mysl získává celkový obraz a vidí možnosti. Je proto flexibilnější a adaptabilní. Ego se zaměřuje na specifika; povědomí se zabývá obecností a podstatou. Ego je exkluzivní, zatímco duch je inkluzivní.

Otázka: *Jaký je zdroj vědění ve vědomém režimu?*

Odověď: Přítomnost jako Já osvětluje Allness Reality. Vše je rovnocenné díky Božství své existence jako Nekonečného Nejvyššího, z něhož vzniká veškerá existence a Stvoření. Tady není žádná selektivita nebo rozdělení, všechno má stejnou hodnotu a důležitost.

Naproti tomu je pozornost ega zúžená a omezená úmyslem a proto je selektivní. Neustále hledá „problémy“. Pro ego může být všechno „problém“. Následkem toho ego často vyhodnocuje situace velmi závažně mylně a dělá nesprávné výpočty, s vážnými důsledky pro velký počet lidí a dokonce i pro celé populace.

Tato náchylnost k chybám je vestavěná vada ego / myslí, protože vybírá data, která podporují jeho předpoklady a postoje, a ignoruje údaje, které by naznačovaly opačné závěry. Ego je rigidní a kolektivní ego společnosti dokonce ještě více. Povědomí připomíná spíše nevinnost dítěte, které naivně říká, že císař nemá na sobě šaty.

Rigidita ega a odpor vůči korekci jsou založené na narcistickém egoismu, pýše a marnivosti. Kolektivní ega celých národů způsobují jejich pád a zničení. Nacionalistická marnivost a slogany jsou nafouknuté politickým nebo spravedlivým náboženským záplem, který živí celé populace po celá desetiletí nebo dokonce staletí. Tyto frenetické, naduté, narcistické postoje ega vyústí v zabíjení milionů lidí a vedou k pádu demagogických vůdců a dokonce i celých národů.

Otázka: *Vliv ega na národní záležitosti je zhoubný.*

Odověď: Světová historie je záznam o ceně egoistických postojů. Války pokračují nadále i potom, když je zjevné dokonce i dětem, že jsou ztracené. Miliómy dalších lidí jsou zničené, než poctivost konečně převládne a ukončí nesmyslné zabíjení. Poslední dny druhé světové války jsou jistě klasickým příkladem, který většina lidí zná. Dokonce musela spadnout druhá atomová bomba, aby probudila národ, který byl zaslepený sebeklamem; přitáhl si další bombu na sebe.

Ego nejen není schopno správně posoudit situace, které jsou fatální, ale dokonce i dobrovolně obětuje život pro své vlastní cíle. Ego je proto potenciálně smrtící a raději by „vidělo, že jste mrtví“ než by přiznalo, že něco dělá špatně. Ego je schopné něčeho, co lze adekvátně nazvat kolosální ignorancí. Bohužel, až do konce osmdesátých let to byla převládající energie, která ovládala lidské chování. Ego je neústupné v tom, že se nedokáže učit ze svých chyb. Neúspěšná politika se znovu opakuje, a to i tváří v tvář velkým katastrofám, a ospravedlnění se téměř vždycky uchyluje k nějakým morálním frázím, které slouží politickým ziskům propagandistů, kteří využívají důvěřivost naivní veřejnosti.

Otázka: *Proč přetrvávají sociální omyly navzdory takovým zřejmým důkazům?*

Odpověď: Ego chce být považované za správné a je zaměřené „dělat něco“, bez ohledu na to, jaké jsou výsledky (důsledky). Ego nesvitne, že může nastat sociální situace, pro kterou nemá řešení. Prostě ji musí brát jako součást lidského stavu a žít s ní. Ego závisí na síle, zatímco vážné problémy mohou být vyřešeny pouze mocí, která přesahuje pozici „dobrého“ a „špatného“ a vidí takzvané problémy jako projekty.

Otázka: *Má vědomá mysl primárně jinou perspektivu?*

Odpověď: Ego zakrývá, zatímco vědomí odhaluje. Odpověď na mnoho chybných postojů ega by mohla být shrnuta do běžně přehlíženého zdravého „selského“ rozumu. Ego je naivní i přes svou domýšlivost. Pompézně vyžaduje důkaz toho, co je zřejmé, a při tom je lstivě neintegrován. Mohlo by být nejlépe popsáno jako sophomorické (nezralé, infantilní) pro svá snadná řešení a vlastní důležitost.

Ego se cítí ohroženo zdravým rozumem a rádo připomíná, jak se společnost mýlila v minulosti. Tímto způsobem však neuvádí příklady zdravého rozumu vůbec, ale místo toho uvádí historické příklady vadných postojů kolektivního ega.

Otázka: *Je pak „ne mysl“ všestranná perspektiva?*

Odpověď: To je její velká hodnota. Duchovní student se často snaží přeměnit, překonat nebo zabít ego, když vše, co je nutné, je prostě opustit ho. To vyžaduje rozvoj víry a důvěry v Boží skutečnost. Když se přestane hledat zisk, život se stává relativně snadný bez námahy a mírumilovný.

Otázka: *Není riskantní následovat intuici vědomé mysli?*

Odpověď: Pro ego to tak vypadá, nyní však máme spolehlivý nástroj, pomocí něhož lze zmírnit obavy ega a jeho pochybnosti. Svalový test pravdy je snadno k dispozici a odhaluje rozdíl mezi pravdou a chybou během několika sekund. Tento test nevyžaduje vůbec mentální činnost, ve skutečnosti obchází mysl úplně. Odpověď je zcela nezávislá na mysli testovaného subjektu; ve skutečnosti prohlášení ani nemusí být vokalizované. Může být jednoduše drženo v mysli jako obraz.

V podstatě se celý jev odehrává pouze na úrovni energie. Prohlášení je prezentováno jako energetický vzor pro pole vědomí, které automaticky reaguje na přítomnost pravdy. Je velmi běžnou zkušeností jak zkoušejícího, tak testovaného,

že dostanou odpovědi, které jsou úplným opakem jejich osobních přesvědčení. Je to spíše pozoruhodný dar v tom, že umožňuje přístup do pokročilých úrovní vědomí, aniž by člověk musel osobně projít dlouhým procesem, aby jeho duchovní rozlišování odhalilo stejnou odpověď.

Svalové testování je pragmatické a cenné, protože může ověřit křížovou kontrolou intuici. Je kritickým nástrojem v době nerozhodnosti a pochybností, stejně jako nástroj pro vzdělání. Je však nutné přehodnotit limity metody. Ta je spolehlivá pouze v případě, že testovaný i testující mají úroveň vědomí nad 200 a motiv otázky také pochází z bezúhonnosti. To automaticky vylučuje použití metody v případě egoismu nebo sobectví a omezuje její použití na přibližně dvacet procent současné světové populace.

Otázka: *Zdá se, že je konflikt mezi myslící myslí a vědomou myslí.*

Odpověď: Zisk nebo ztráta jsou pouze odrazem vnímání a nemají žádnou vrozenou realitu. Obecně se dá postulovat, že to, co je zisk pro ducha, přinejmenším zpočátku, může být považované za ztrátu pro ego.

Ego lpí na potěšení a uspokojení z nenávisti a na získávání, místo ochoty odpustit a zapomenout. Lidé se drží toho, co znají, dokonce i když je to zabíjí. Navzdory jejím protestům je průměrná osoba ochotným účastníkem individuálního a kolektivního ega. Nezřekne se svého uspokojujícího pocitu, že je lepší, důležitější, nebo nadřazená ostatním lidem. Uspokojení ze zášti, pomsty, vyrovnání nebo „odplaty“ je návykové a sebestředné, a tak vládne celým národům a oblastem světa prostřednictvím nekonečných konfliktů.

Otázka: *Je to základ pro veškeré ospravedlněné noční můry „svatých válek“?*

Odpověď: Tyto postoje ega byly institucionalizovány, aby bylo zajištěno jejich nepřerušované vyhlašování a pokračování. Udržování vynucené nevědomosti mas přináší prestiž a moc (nadvládu) nad ostatními a naplňuje bankovní účty obchodníků se zbraněmi.

Smutným komickým faktem je, že takzvané „svaté země „jsou v současné době nejvíce bezbožná místa na Zemi. Paradoxně, tyto legendární nemovitosti, které stály život spoustu lidí v průběhu věků, kalibrují velmi nízko (150). Stopy svatých byly během staletí zničeny proudem krve, nenávisti, krutosti a utrpení. Je lepší se modlit v Nové York City v Central Parku, který alespoň kalibruje na 425, nebo dokonce na vyhlídce Empire State Building, která kalibruje na úrovni 465.

Otázka: *Způsob, jakým svalový test promlouvá, je nemilosrdný ve své schopnosti strhnout masku opatrovaným iluzím a bludům.*

Odpověď: Je to nemilosrdné vůči egu, klamání a dodavatelům falší. Je obtížné ovládat a manipulovat lidi, kteří mají okamžitý přístup k pravdě. Lidstvo je vnímavé, jak ví každý politik. Zatímco státníci se spoléhají na moc pravdy, politik ji rozvrací pro zisk. Toto podvržení pravdy pro politický zisk dosáhlo svého zenitu v Třetí říši nacismu, kde Goebbels (kalibrační úroveň 30) prokázal, jak snadno může být i ta nejnebezpečnější propaganda přijatá miliony lidí.

Demagogové zkreslují a používají emoce, aby ovládali; skutečný státník využívá pravdu k inspiraci a vedení, jako Winston Churchill, který kalibroval na úrovni 510.

Otázka: *Jakou hodnotu má konfrontace?*

Odpověď: Společnost doufá, že pomocí konfrontací se oběti zvednou z tamas do rajas probuzením a činností. To je účelem zákona, když čelíme kriminálnímu chování. Doufáme, že to poskytne motiv pro změnu.

Existuje však mnoho lidí, kteří nejsou schopni se změnit. Když si uvědomíme, že někteří lidé nejsou schopni změny ze své vlastní vůle, začneme vidět, že jsou nemocní nebo snad mají podstatné kritické nedostatky ve fungování mozku. Dříve se tomu říkalo „morální imbecilita“. V současné době je to označované jako „psychopatická osobnost“. Tato vada se objeví již ve věku dvou nebo tří let jako neschopnost ovládat impulsy nebo odložit uspokojení. Je to určitá vnitřní vada, neschopnost učit se ze zkušeností a obávat se následků.

Otázka: *Otevřenost není obvyklý styl náboženství nebo tradičních duchovních učitelů, člověk očekává, že budou mluvit a chovat se nějakým zbožným způsobem.*

Odpověď: Realita je radikální v tom, že se nezabývá pozicemi, které jsou popsány jako k ničemu. Zenová pravda je přímá a přesně konfrontační k bludnému klamu.

Když se oddaný člověk zaváže k cestě osvícení, pak musí být odstraněny plevy od pšenice. To je automatické, protože pozice jsou založené na přesvědčeních. Víra mizí v okamžiku poznání pravdy. Cesta k osvícení není pro bečivé ovce. Být uražený znamená, že se člověk brání, což samo o sobě znamená, že má sklon k nepravdě. Pravda nepotřebuje žádnou obranu, a proto není v defenzivě, pravda nepotřebuje nic dokazovat a není zranitelná a zpochybněná odpovědí.

Otázka: *Požadavek důkazu je pak odmítnutím Reality?*

Odpověď: To je bystrý postřeh. Všechny důkazy jsou pouze konstrukce. Tradiční důkazy pro existenci Boha jsou epistemologicky nedostatečné kvůli klamu, který je vlastní a vnitřní samotnému logickému procesu; například klam zdánlivých protikladů, objektivita versus subjektivita.

Objektivita je umělý mentální konstrukt, který se pokouší vytvořit autentickou věrohodnou „realitu“; nicméně to nedělá, protože celá zdánlivě logická stavba je zcela postavená na subjektivitě a přesvědčení. Neexistuje žádná inherentní autorita „pravdy“ na jakýkoli koncept kromě subjektivní hodnoty, která mu byla připsána. Důvěryhodnost je subjektivní rozhodnutí a je čistě zkušenostní a nedefinovatelné. Co může přesvědčit jednu osobu, může být odmítnuté jako nesmysl jinou.

Realizace a poznání Boha je radikální a čistě subjektivní. Neexistuje ani hypotetická možnost, že by rozum mohl dospět k Pravdě. Pravda je poznatelná pouze díky identitou s ní.

Následující část: Kapitola 19: Cesta srdce